

Bài Giảng của Hòa Thượng Thích Trí Tịnh

(Mùa Kiết Hạ An Cư Năm Đinh Mùi 1967 tại Chùa Vạn Đức Thọ Đức)

“Nếu Phật có ăn thịt. Tất cả thú vật có mọi loài chúng sanh đều không được ăn. Nếu ăn thì mất lòng đức Phật, đức giảng Phật tánh, tất cả chúng sanh thấy đều tránh xa. Nếu ăn thịt mới vô lượng tội lỗi. Vì thế nên tất cả Phật tử không được ăn thịt của tất cả mọi loài chúng sanh. Nếu ăn thịt, Phật tử này phạm “khinh cẩu tử”.

Đức chúng nên biết, nếu muốn có thịt để ăn, thì phải sát sanh. không thể giết thì cũng bắt hoặc giết, cho nên **ăn thịt là nguyên nhân cho sự sát hại sanh mạng của ác loài và tất cả các thú vật**, không luận là thịt gì, thịt heo, bò cho đến tôm cá v.v... thuộc về loài thú vật mà chúng sanh đều không được ăn.

Có lẽ cho rằng loài cá, tôm không có máu nên ăn được. Còn có lẽ nói rằng chúng là loài, nó không biết đau nên ăn được.

Nhưng theo lý Phật dạy, xét kỹ nó thuộc về loài thú vật đều không được ăn, bởi vì dù con tôm, con cá thịt sống nó không có máu để nấu ăn, nhưng nó cũng ham sống sợ chết. Nếu con cá biết khép mai khi nghe tiếng động, con tôm, con tép biết nhảy ngay khi mình rơi vào nó. Nếu vậy là nó có cảm giác biết đau, biết ham sống sợ chết mới có những tác động như thế. Còn như các trứng, nếu ta ăn trứng mà chưa có hình thành, nghĩa là chưa lớn, gọi trứng không có thai mà được ăn, như vậy những người có thai, hoặc một tháng, hai tháng, hay bao nhiêu tháng, ngày đó mà phá thai thì không có tội, bởi vì thai lúc đó nó cũng chưa thành hình gì. Mà nếu phá thai có thai, thì ăn trứng cũng có tội, bởi vì trong trứng nếu duyên nó sẽ thành con gà hay con gì đó.

Nếu vậy nói tóm lại, mình y theo lý Phật dạy, thì tất cả những gì thuộc về **tánh chết thịt đều không được ăn**. Tuy thế, đức Phật cũng theo thời cơ của người đời. Do đó trong giới Tiểu Thừa, lúc ban sơ Phật không cấm ăn thịt, nhưng cho ăn ba thứ thịt: không nghe con vật bị giết, không thấy con vật bị giết, không nghi ngờ người ta giết con vật vì mình. Ngoài ra còn được ăn thêm các thứ thịt: con vật nó tự chết, hoặc con thú khác bắt ăn rồi còn dư.

Nhưng tìm cho được các thức ăn đó mà ăn cũng khó lắm. Nếu mình chú ý khó suy xét kỹ, thì trong khi ăn cá hoặc thịt, mình có thể nghĩ rằng: vì sao ăn thịt của mình đây làm duyên cho người giết, xúi người ta giết.

Nhưng người giết nếu không có người mua, thì họ giết để làm gì? Có người nghĩ rằng, nếu mình không ăn, thì cũng có người bán thịt, họ cũng giết như thường. Nhưng suy nghĩ kỹ **nếu một người không ăn, thì sẽ bớt sự giết một phần**, thì **sự giết hại cũng ít đi**.

Tại sao không đừng ăn thịt?

Đức Phật nói: người ăn thịt thì mất lòng từ bi, đức giáo huấn Phật tánh...”

Phật tánh được phát triển là do tâm từ bi, Phật tánh ai cũng có, nhưng mà Phật tánh thành giáo huấn thành Phật, là một việc khác, cho nên gọi là giáo huấn Phật tánh.

Bây giờ muốn cho nó thành giáo huấn thành Phật, do nên tâm từ bi mới phát được cái giáo huấn đó. Trái lại ăn thịt thì tự nhiên tâm từ bi làm gì có được?

Tâm từ bi là lòng muốn cho chúng sanh khởi khởi thọ hưởng vui, mà bây giờ, nếu lấy cái khởi khởi của chúng sanh để nuôi cái thân mình, ngon cái miệng mình, như vậy thì lòng từ bi làm gì có nữa

Do đó, các loài cũng ham sống chết, cho nên cá thấy người cá lặn, chim thấy người chim bay.

Có khi không bắt chim, thì chim nó vô trong nhà, nó thấy người không sợ gì. Có những khi

không biết cá thì cá nó lội nhón nhón trên mặt nước, thấy ngó nó không lội. Mà bây giờ nó thấy nó tránh xa, thì biết rằng do duyên gì nó lội, ăn thọt nó mà ra.

“Ngó nó ăn thọt mà vô lòng ngó nó i...” Nghĩa là không phải một hay hai tí lội, mà đây Phọt nói vô lòng ngó nó i vì nghiệp sát rất nặng.

“Vì thế, nên tất cả Phọt thì, không được ăn tất cả thịt của mọi loài chúng sanh...”

Nếu có ăn thọt, Phọt thì này phải “kính cữu tử”. Do đó ngó nó đã thấy Bớt Tắt phải tránh chạy, không phải ăn chạy kìa, nếu có ăn thọt, thì phải “Kính Cữu Tử” phải sám hối chừa bỏ thì được thanh tịnh.

Trích Đoạn: Kinh Phạm Võng Giảng, HT. Thích Trí Tịnh, Văn Hóa Study Group Xuất Bản năm 2000

Nguồn: *Thuvienhoasen.org*